

Lov, vilde kunne sammentrænges i et Billede, der passende kunde staa paa Titelbladet, nemlig et Billede af den ærede Justitsminister og det ærede Medlem for Viborg, den ene med en Tamp og den anden med en Rotting i Haanden, begge to skævende efter den Knut, som ligger paa Gulvet, slaaet dem af Haanden endogsaa af det reaktionære Landsting. (Uro paa Tilhørerpladsen).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige.

Fogtmann: Et saadant Billede vilde sikkert give et ret godt Udtryk for de Tanker og Stemninger, hvormed det danske Folk vilde modtage en Lov, hvori denne Paragraf fandtes. Som sagt, man har i denne Sag løst Partibaandene. Det skete i Fjor, og jeg var ikke til Stede, men det ved jo al Verden, at der ligefrem blev vedtaget en Beslutning i det store Regeringsparti om, at i denne Sag skulde der ikke handles efter Parthensyn eller Partibaand, man skulde der staa fuldstændig frit. Jeg maa formode, at det er gaaet ligeledes indenfor alle de andre Partier. Et Eksempel derpaa er ogsaa blevet officielt proklameret af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birek) før. Jeg synes, at han tog vel let paa det. Kvintessensen af hans Betragtning med Hensyn til denne Stilling var den, at nu kunde vi bære os ad, som vi havde Lyst til og for Resten være lige gode Venner. Jeg deler ikke den Opfattelse. Jeg er ikke lige gode Venner med dem, som have en anden Opfattelse end jeg paa dette Punkt. Jeg tør ikke gaa saa vidt, at jeg vil frakende dem Venstresind, Venstrebetragtning i alle andre Henseender, men, som sagt, jeg betragter det med stor Beklagelse, at Partirammerne ikke have været saa stærke, at de have kunnet angive Retningen, saaledes at vi vare blevne fri for denne Deling, som nu desværre finder Sted.

At der ligger en politisk Tendens i dette, synes jeg kan konstateres ligefrem ogsaa ved en saa betydelig Ting som Ministerskiftet. Det er ikke min Mening, at man ved Ministerskiftet har siddet og overvejet Prygleloven. Jeg ved det ikke; den har i ethvert Tilfælde ikke spillet nogen Rolle i de offentlige Forhandlinger om Ministerkrisen; om det i mere private Kredse har spillet en Rolle, ved jeg ikke. Men underligt nok er det, at da man skulde til at dele sig, kom Revnen jo ak-

kurat der, hvor Prygleloven allerede havde sat den. (Modsigelse.) Jo, den gjorde, saa vidt man kan vide det. Det er ganske vist, men det kan jo ikke konstateres bestemt, da der er to Medlemmer i Ministeriet, som den Gang ikke vare Folkeføringsmænd og derfor ikke kom til at deltage i Afstemningen. Men vi vidste jo meget godt allesammen, hvorledes det stod til indenfor Ministeriet. Denne Deling paa Prygleloven med 5 paa den ene Side og 3 paa den anden kendte alle Blade, og alle Mennesker i Landet vidste ogsaa, hvorledes denne Deling i Virkeligheden var. Det er derfor ganske besynderligt, men det kendetegner netop, at der i Virkeligheden var en Tanke, en Traad i det. Det var ikke saadan en Forvirring, hvor alle kun rendte imellem hverandre. Der var en Tendens, en Traad, som kom til — jeg vil ikke sige, at den blev brugt dertil — som et Led i hele Udviklingen, og som kom til at spille ind med ved Ministerskiftet.

Nu er det ganske vist, at i den Henseende er Ministeriet som i saa mange andre blevet mere ensartet. Jeg skal indrømme, at der er en Plet paa dette Ministerium, det er jo den ærede Finansminister. Jeg tror, at der knytter sig en ikke ringe Interesse til at se efter den ærede Finansminister i disse Dage. Jeg ser ham ikke for Øjeblikket. Jeg tror, der er mange Øjne, som kigge efter ham og vente efter at høre, hvordan det vil gaa med den ærede Finansminister i den Stilling, han nu beklæder. Sagen er den, at i Fjor stod han som en Modstander af dette Lovforslag og stemte imod denne Paragraf 5, men det kunde jo hidrøre fra, at han den Gang ikke var tilstrækkelig træneret, saa at han maaske nu efter Udviklingens Lov er kommen saa meget videre, at han nu finder at burde ofre sine personlige Anskuelser og sin politiske Mening for et overlegent, et overordentligt Hensyn. Det ville vi forhaabentlig faa at se. Jeg vil haabe, at den ærede Finansministers Forretninger ville tillade ham at komme her og opfylde sin Pligt som Folkeføringsmand i en saa vigtig Sag, hvor man ved, at det hænger paa ganske faa Stemmer, og jeg er ganske vis paa, at der hver Dag vil blive kigget i Bladene efter, hvordan gaar det med Finansministeren: er Ensartetheden i Ministeriet og Disciplinen saa stærk, at man kan holde ogsaa ham? Jeg formoder, at Finansministeren ogsaa kan sluge den Kamel og gaa ind paa denne Pryglestraf. Jeg har set ham sluge